

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

La Mare de Déu de l'Erola (Viladrau)

Acabem el mes d'octubre, en què hem dedicat algunes portades a advocacions marianes de casa nostra. En el camí antic de Viladrau a Sant Segimon, més o menys a la meitat, es troba l'ermita de la Mare de Déu de l'Erola. La imatge de la Mare de Déu, que veiem reproduïda en la fotografia que acompanya aquestes ratlles, presideix l'únic l'altar de la capella pròpiament dita, un espai de dimensions molt reduïdes, que forma part d'un edifici més gran que és l'antiga casa de pagès anomenada l'Erola.

L'ermita de la Mare de Déu de l'Erola és un dels racons privilegiats del Montseny, un veritable oasi de silenci i de pau i un marc extraordinari per al recolliment

i la pregària i per a gaudir de ple de la natura. L'últim diumenge de maig s'hi celebra l'aplec amb tres actes principals: la missa en honor de la Mare de Déu, una arrossada popular i una audició de sardanes.

Fa un parell d'anys que, a mig maig, la imatge de la Verge és traslladada a l'església parroquial de Sant Martí de Viladrau, on fa estada fins al dia de l'aplec. Durant quinze dies nombrosos fidels viladraucens acudeixen a l'església parroquial a venerar la Mare de Déu de l'Erola, li porten ciris i flors i, sobretot, s'hi encomanen confiadament amb el rès del sant rosari o de la visita espiritual. Verge de l'Erola, beneïu tots els vostres fills!

Diumenge XXX de durant l'any | Cicle C

Lectura del llibre del Siràcida (35,12-14,16-18)

El Senyor fa justícia, no té miraments amb el prestigi dels homes, no es deixa influir per ningú en perjudici dels pobres; escolta la pregària dels oprimits, no es fa sord al clam dels orfes ni al plany insistent de les viudes. El Senyor rep benèvolament els qui l'honoren, el clam d'aquests homes arriba al cel, el crit d'auxili dels desvalguts penetra més enllà dels núvols, i ells no es consolen fins que arriba a terme, no desisteixen mentre l'Altíssim no intervingui per fer justícia a favor dels innocents. El Senyor no s'entretindrà, no tardarà a sortir a favor d'ells.

Salm responsorial (Salm 33)

Quan els pobres invoquen el Senyor, ell els escolta.

Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (4,6-8.16-18)

Estimat, pel que fa a mi, la meva vida ja és oferta com una libació vessada sobre l'altar. Ja m'ha arribat el moment de desfer les amarres i deixar el port. Després de lluitar en aquest noble combat i acabada la cursa em mantinc fidel. I ara ja tinc reservada la corona que m'he guanyat. El Senyor, Jutge justíssim, me la donarà quan serà el dia, i no tan sols a mi, sinó a tots els qui enyoren la seva manifestació.

Durant la meva primera defensa davant el tribunal no es presentà ningú a fer-me costat; tothom m'abandonà. Que Déu els ho perdoni. Però el Senyor m'assistia i em donà forces perquè acabés de proclamar el missatge de l'evangeli, i poguessin escoltar-lo tots els pagans. I Déu m'ha salvat de la gola del lleó [...].

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (18,9-14)

En aquell temps, Jesús digué aquesta paràbola a uns que es refiaven que eren justos, i tenien per no res a tots els altres: «Dos homes pujaren al temple a pregar: un era fariseu i l'altre cobrador d'impostos. El fariseu, dret, pregava així en el seu interior: "Déu meu, us dono gràcies perquè no sóc com els altres homes: lladres, injustos, adúlter, ni sóc tampoc com aquest cobrador d'impostos. Dejuno dos dies cada setmana i us dono la desena part dels meus ingressos." Però el cobrador d'impostos, que s'havia quedat un tros lluny, ni gosava aixecar els ulls al cel, sinó que es donava cops al pit i deia: "Déu meu, sigueu-me propici, que sóc un pecador." Us asseguro que aquest tornà perdonat a casa seva, i l'altre no; perquè tothom qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit.»

Tornà perdonat a casa seva | Mn. Marc Majà i Guiu

Quan hem fet una mala passada a algú, quan hem traït la paraula donada, ens costa mirar als ulls de l'altre. Fer-ho ens delata, és com un moment d'acusació, com un treure la cortina que oculta la trista veritat del nostre actuar. Partint d'aquesta experiència de vergonya (que, en major o menor grau, tots hem viscut) ens preguntem: qui pot mirar Déu cara a cara?

Jesús, avui, descriu dues maneres ben diferents de situar-se davant de Déu. Dues actituds que queden personificades en el fariseu i el cobrador d'impostos. El fariseu és un excel·lent complidor de la llei, mentre que el cobrador d'impostos és, valgui la redundància, un *impostor*. Certament, les obres del fariseu són bones, mentre que les del cobrador són dolentes. Lla-

vors, com pot ser que Jesús conclogui assegurant que el cobrador d'impostos «tornà perdonat a casa seva, i l'altre no»?

La resposta es troba en el capteniment de cadascun. En efecte, el fariseu, conscient de les seves obres bones, es creu merèixer la salvació de Déu (se l'ha ben guanyada) i, d'aquesta manera, acaba posant-se ell mateix al lloc de Déu (se salva ell tot sol!). El cobrador d'impostos, en canvi, conscient dels seus pecats, constata com n'és tà, de lluny, de la salvació de Déu i, per tant, s'adona de quant necessita ser perdonat. L'orgull del primer el tanca en si mateix. La humilitat del segon l'obre a la confessió penedida i a l'acolliment de la gràcia de Déu.

Amb quin capteniment em poso a la presència de Déu?

La vida perdurable | Romà Casanova, bisbe de Vic.....

Nosaltres creiem que més enllà de la vida per aquest món hi ha la vida eterna, la vida que perdura sempre. Això ens fa mirar des de la fe la mateixa mort i el que hi ha després d'ella: el judici personal i les realitats del cel, del purgatori i de l'infern, sense oblidar el judici universal, unit a la resurrecció dels morts.

La mort és ineludible per a tota persona; tots hem de morir. La mort és certa per a tots, encara que incerta l'hora. Però la fe cristiana sap mirar-la com una porta oberta a l'esperança. Tot i això, la mort té un aspecte de mal, en quant és destrucció d'una vida. La mort és un misteri gran que posa en qüestió el mateix Déu. Déu no ha fet la mort ni troba cap gust a destruir els qui viuen (1,13), reflexiona el llibre de la Saviesa. Però per altra part sabem que el món no està encara acabat. «Déu ha volgut lliurement crear un món en "estat de camí" cap a la seva última perfecció» (CEC, 310). I en aquest món hi ha un continu néixer i morir. El pecat original va trencar l'harmonia de la vida i la mort. Però la bondat amorosa de Déu transforma la mort en un bé més gran, gràcies a l'obra de la recreació del món en Jesucrist, el seu Fill mort i ressuscitat. La mirada de fe ens fa veure la mort com un guany: *Perquè per a mi, viure és Crist, i morir m'és un guany* (Fl 1,21); com una partença: *Ens sentim plens de confiança, i preferim emigrar del cos i anar a viure amb el Senyor* (2Co 5,8).

I del cel, deixem que ens en parli sant Agustí: «Com serà d'intensa aquella felicitat, on no hi haurà cap mal, on no faltarà cap bé, on tota ocupació serà lloar Déu, que serà el tot per a tots! No sé quina altra cosa es podrà fer allí, on ni per peresa cessarà l'activitat ni es treballarà per necessitat... Déu serà tot per a tots. Serà meta en els nostres desigs ell mateix, a qui veurem sense fi, estimarem sense avoriment, lloarem sense cansament... Allí descansarem i contemplarem, contemplarem i estimarem, estimarem i lloarem. Vet aquí el que hi haurà a la fi, mes sense fi. Doncs, quin altre pot ser el nostre fi sinó arribar al regne que no té fi?» (*La Ciutat de Déu*, XXII, 30). I també santa Teresa de Lisieux: «Sento que vaig a entrar en el repòs... Però sento sobretot que la meva missió va a començar; la meva missió de fer estimar el bon Déu com jo l'estimo... Si el bon Déu escolta els meus desigs, el meu cel passarà sobre la terra, fins a la fi del món. Sí, vull passar el meu cel fent el bé a la terra.»

L'Església sempre ha pregat pels seus difunts. I aquesta pregària no és solament ni principalment un record d'ells, sinó sobretot encomanar-los a la misericòrdia de Déu. La fe cristiana viu amb la certesa d'una purificació de la misericòrdia de Déu per a obtenir la santedat necessària que permeti d'entrar a la presència de Déu. L'infern és «l'estat d'autoexclusió definitiva de la comunió amb Déu i amb els benaurats» (CEC, 1033).

3

full

Agenda litúrgica de la setmana

27 ■ Diumenge XXX de durant l'any / Cicle C. Santa Sabina, màrtir (s. IV).

Lectures: Siràcida 35,12-14,16-18 / Salm 33 / 2Timoteu 4,6-8.16-18 / Lluç 18,9-14

Litúrgia de les hores: Setmana II

28 ■ Dilluns. SSant Simó i sant Judes Tadeu, apòstols. Sant Alfred, laic (849-899).

Lectures: Efesis 2,19-22 / Salm 18 / Lluç 6,12-19

29 ■ Dimarts. Sant Narcís, bisbe i màrtir (s. IV).

Lectures: Romans 8,18-25 / Salm 125 / Lluç 13,18-21

30 ■ Dimecres. Sant Alfons Rodríguez, religiós (1531-1617).

Lectures: Romans 8,26-30 / Salm 12 / Lluç 13,22-30

31 ■ Dijous. Sant Quintí, màrtir (†287).

Lectures: Romans 8,31b-39 / Salm 108 / Lluç 13,31-35

1 ■ Divendres. Tots Sants.

Lectures: Apocalipsi 7,2-4.9-14 / Salm 23 / 1Joan 3,1-3 / Mateu 5,1-12a

2 ■ Dissabte. Fidels Difunts. Sant Victori, bisbe (s. III). Sant Tobies, màrtir (s. VI).

Lectures: Job 19,1.23-27a / Salm 24 / Filipencs 3,20-21 / Marc 15,33-48

3 ■ Diumenge XXXI de durant l'any / Cicle C. Sant Martí de Pòrres, religiós (1579-1639). Sant Ermengol, bisbe (†1035). Sant Pere Almató, màrtir (1830-1861). Santa Sílvia, laica (s. VI).

Lectures: Saviesa 11,22-12,2 / Salm 144 / 2Tessalonicencs 1,11-2,2 / Lluç 19,1-10

Beatificacions: una jornada per a la història

25.000 fidels a Tarragona

El diumenge 13 d'octubre del 2013 va tenir lloc, al Complex Educatiu (antiga Universitat Laboral) de Tarragona, la beatificació de 522 màrtirs del segle XX a Espanya.

La celebració fou presidida pel cardenal Angelo Amato, prefecte de la Congregació per a les Causes dels Sants i representant del Sant Pare, i concelebrada per 8 cardenals, 97 arquebisbes i bisbes, entre ells els de les diòcesis catalanes, i prop de 1.400 sacerdots, entre ells els superiors dels ordes religiosos als quals pertanyen molts d'aquests màrtirs. Assistiren també a la celebració 4.000 familiars dels màrtirs, més de 2.700 religiosos i religioses, i de l'àmbit civil, el president del Congrés dels Diputats, el president i la vice-presidenta de la Generalitat de Catalunya, el ministre de Justícia, el ministre d'Interior, la delegada del govern a Catalunya, consellers de la Generalitat, 80 alcaldes de tot Espanya, entre ells el de Tarragona, i més de 25.000 fidels.

A l'inici de la cerimònia, el sant pare Francesc va adreçar unes paraules, des del Vaticà, a tots els assistents, paraules que reproduïm en espai a part. Tot seguit, l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, en nom dels arquebisbes i bisbes en les diòcesis dels quals s'han començat les causes de beatificació, es va adreçar al cardenal Amato per demanar-li la lectura de la Carta Apostòlica. El cardenal va llegir la carta del papa Francesc en la qual inscriu en el llibre dels beats els venerables servents de Déu que donaren la vida en defensa de la fe. Després de la lectura del decret del papa Francesc es van venerar les relíquies dels nous beats.

Al final de la cerimònia litúrgica, el cardenal Rouco Varela, arquebisbe de Madrid i president de la Conferència Episcopal Espanyola, va tenir unes paraules d'agraïment al Sant Pare emèrit, Benet XVI, al sant pare Francesc, al cardenal Amato, als arquebisbes i bisbes, als postuladors, als organitzadors de l'acte i a tots els assistents.

La festa del nous beats se celebrarà el 6 de novembre, juntament amb els anteriors sants i beats màrtirs del segle XX a Espanya. Publiquem alguns fragments de l'homilia del cardenal Amato:

Ideologia que va anul·lar milers de ciutadans pacífics

«En el fosc període de l'hostilitat anticatòlica dels anys trenta, la vostra noble nació va ser embolicada en la boira diabòlica d'una ideologia que va anul·lar milers i milers de ciutadans pacífics, incendiant esglésies i símbols religiosos, tancant convents i escoles catòliques, destruint part del vostre preciós patrimoni artístic.

Recordem per endavant que els màrtirs no van ser caiguts de la guerra civil, sinó víctimes d'una radical persecució religiosa que es proposava l'extermini programat de l'Església. Aquests germans i germanes nostres no eren combatents, no tenien armes, no es trobaven en el front, no recolzaven cap partit, no eren provocadors. Eren homes i dones pacífics. Van ser matats per odi a la fe, solament perquè eren catòlics, perquè eren sacerdots, perquè eren seminaristes, perquè eren religiosos, perquè eren religioses, perquè creien

en Déu, perquè tenien Jesús com a únic tresor. No odiaven ningú, estimaven tothom, feien el bé a tothom. El seu apostolat era la catequesi en les parròquies, l'ensenyament en les escoles, la cura dels malalts, la caritat amb els pobres, l'assistència als ancians i als marginats. A l'atrocitat dels perseguidors, no van pas respondre-hi amb la rebel·lió o amb les armes.

»En aquell període, mentre es trobava en l'exili, Don Luigi Sturzo, diplomàtic i sacerdot catòlic italià, en un article de 1933, publicat en el periòdic "El Matí" de Barcelona, escrivia amb intuïció profètica que les modernes ideologies són veritables religions idolàtriques, que exigeixen altars i víctimes, sobretot víctimes, milers i fins i tot milions. I afegia que l'augment aberrant de la violència feia que les víctimes fossin molt més nombroses que en les antigues persecucions romanes.»

Les raons de la beatificació

«Ara fem-nos una pregunta: per què l'Església beatifica aquests màrtirs? La resposta és senzilla: l'Església no vol oblidar aquests seus fills valents. L'Església els honra amb culte públic perquè la seva intercessió obtingui del Senyor una pluja benèfica de gràcies espirituals i temporals a tot Espanya. L'Església, casa del perdó, no cerca culpables. Vol gloriificar aquests testimonis heroics de l'evangeli de la caritat perquè mereixen admiració i imitació.

»La celebració d'avui vol una vegada més cridar fortament al món que la humanitat necessita pau,

fraternitat, concòrdia. Res no pot justificar la guerra, l'odi fratricida, la mort del proïsme. Amb la seva caritat, els màrtirs es van oposar al furor del mal, com un potent mur s'oposa a la violència monstruosa d'un tsunami. Amb la seva mansuetud els màrtirs van desactivar les armes dels tirans i dels botxins, vençant el mal amb el bé. Ells són els profetes sempre actuals de la pau a la terra.»

Paraules del Sant Pare

M'uneixo de cor a tots els participants en la celebració que té lloc a Tarragona, en la qual un gran nombre de pastors, persones consagrades i fidels laics són proclamats beats màrtirs. Qui són els màrtirs? Són cristians guanyats per Crist, deixebles que han après bé el sentit d'aquell «estimar fins a l'extrem» que va portar a Jesús a la creu. No existeix l'amor per entregues, l'amor en porcions. L'amor és total: i quan s'estima, s'estima fins a l'extrem. En la creu, Jesús va sentir el pes de la mort, el pes del pecat, però es va confiar enterament al Pare, i va perdonar. Amb prou feines va pronunciar paraules, però va lliurar la vida. Crist ens encapçala en l'amor; els màrtirs l'han imitat en l'amor fins al final. Diuen els Sants Pares: «Imitem els màrtirs!» Sempre cal morir una mica per a sortir de nosaltres mateixos, del nostre egoisme, del nostre benestar, de la nostra mandra, de les nostres tristeses, i obrir-nos a Déu, als altres, especialment als més necessitats. Implorèm la intercessió dels màrtirs per tal de ser cristians concrets, cristians amb obres i no de paraules; per tal de no ser cristians mediocres, cristians envernissats de cristianisme però sense substància; ells no eren envernissats, sinó que eren cristians fins al final. Demanem la seva ajuda per a mantenir ferma la fe, encara que hi hagi dificultats, i siguem així ferment d'esperança i artífexs de germanor i solidaritat. I us demano que reseu per mi. Que Jesús us beneeixi i la Verge Santa us cuidi.

Cadena de pregària per les vocacions

Un any més, la Delegació Diocesana de Pastoral Vocacional del bisbat de Vic es vol unir a la «Cadena de pregària per les vocacions», organitzada a nivell de les deu diòcesis amb seu a Catalunya. Es pretén que durant tots els dies i totes les hores del mes de novembre hi hagi persones o grups pregant per les vocacions, tot formant aquesta cadena ininterrompuda de pregària. A la nostra diòcesi de Vic li correspon d'organitzar-ho els següents dies: el dijous 7, el diumenge 17 i el dimecres 27 de novembre (les vint-i-quatre hores del dia).

La «Cadena de pregària» d'enguany s'emmarca en la recta final de l'Any de la Fe i tenint ben presents les

beatificacions a Tarragona dels 522 germans que van donar la seva vida per amor a Jesucrist. Per això el lema triat és «Testimonis de la fe».

Informe'u, si us plau, de les vostres possibilitats, per tal de poder elaborar una bona graella horària, adreçant-vos a Mn. Jaume Casamitjana (tel. 656 366 337) o per correu electrònic (jaumecasamitjana@hotmail.com).

Tant de bo que aquesta cadena de pregària 2013 doni un nou impuls a la pastoral vocacional de les diòcesis de Catalunya i, en particular, a la nostra de Vic. Web: www.cadenadepregaria.cat

Moltes gràcies!

Un nou opuscle sobre sant Pere Almató

És un opuscle d'una trentena de pàgines, de presentació agradable, que acaben d'editar les parròquies del Lluçanès i distribuït al mòdic preu de 2 euros. La raó d'aquesta nova publicació: «El P. Vito T. Gómez, de l'Orde de Predicadors, és probablement una de les persones que coneix millor i, alhora, que més ha maldat per donar a conèixer la figura de sant Pere Almató i Ribera. Recentment, el 17 de juliol del 2013, dins el temari del XXVIII Curset d'Estiu celebrat al Seminari de Vic, pronuncià aquesta conferència que ara teniu ocasió de llegir. Així, doncs, que la seva publicació i la seva lectura contribueixin a mantenir viu el record d'aquest

fill il·lustre de Sant Feliu Sasserra i, per extensió, de tota una comarca i de tot un bisbat.» Des del Full ens adherim a aquest esforç de donar a conèixer la figura de Pere Almató i contribuir a mantenir viva la seva memòria. Gràfiques Diac, en la seva secció de llibreria (tel. 938861555), pot facilitar-ne exemplars.

PERE
ALMATÓ
I RIBERA

un sant nascut al Lluçanès

Els col·legis Mestral i Montclar celebren el seu 40è aniversari

Les celebracions de l'efemèride d'aquestes escoles igualadines de la Institució Familiar d'Educació les va començar el col·legi Montclar. El 2 d'octubre va tenir lloc un acte al col·legi, que va començar amb l'actuació de la coral del centre i va comptar amb la presència de personalitats destacades, com el Sr. Antoni Arasanz, del Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya; el Sr. Marc Castells, alcalde d'Igualada; el Sr. Josep Mª Palau, alcalde de Jorba; el Sr. Pere Calbó, diputat al Parlament de Catalunya, i el Sr. Joan Gallostra, president de la Institució Familiar d'Educació.

Tots els assistents han coincidit a destacar la importància de la feina que duen a terme professors i famílies, i amb la qual Montclar porta més de quaranta anys. Amb

la seva participació en l'educació dels nens estan remarcant la importància que donem a l'educació, una de les eines més valuoses que tenim en aquest moment per a superar els moments difícils que estem vivint.

Més tard tingué lloc una missa d'acció de gràcies a la basílica de Santa Maria d'Igualada, presidida pel nostre bisbe Romà Casanova.

Beatificacions de l'Any de la Fe

Arran de la polèmica expressió «màrtirs de la guerra civil», reproduïm un text aclaridor d'un comentarista: «És diferent morir al front que en un monestir de clausura pregant. És diferent morir per política que simplement celebrar missa. És diferent morir de soldat que morir per portar hàbit o sotana. És diferent morir odiant que morir perdonant. És diferent morir matant que morir creient.»

Maximiano Dronda Leoz

Ustároz (Navarra), 1916 / Barcelona, 1936

L'any 1930 ingressà al Seminari marista de Villafranca (Navarra). Considerat pels seus companys simpàtic, alegre i de parlar amè, era també seriós, laboriós i de gran vida interior. La seva il·lusió era ser missioner i per això el juliol de 1936 es va dirigir a Vic a fi de preparar-se per a marxar a una missió a l'Uruguai. Arran dels disturbis es va traslladar a Manresa, on el va acollir un desconegut; va aproximar-se a França i va conviure en una cova de muntanya amb un sacerdot, però no aconseguí creuar la frontera. Fou detingut i assassinat a Barcelona el 6 de setembre.

Elias Garet Ventejo

Centelles, 1905 / València, 1936

Nascut el 28 de gener de 1905 a Centelles. Ingressà al Seminari Marista de Vic l'any 1918 i el 1926 va fer professió perpètua. Es va dedicar a l'ensenyament en els col·legis maristes d'Alcoi, València, Larache i Alcazarquivir (Marroc). En 1933 fou destinat de nou a València. Els seus companys maristes el definien com un sant; un jove sa i virtuós, sacrificat i piadós, d'intensa vida interior. A finals de juliol de 1936 va ser detingut juntament amb el capellà del col·legi de l'Alameda i foren assassinats el 4 d'agost de 1936 amb tres maristes més de la mateixa comunitat.

José Mulet Velilla

Mazaleón (Terol), 1917 / La Palma de Cervelló (Barcelona), 1936

Nascut el 28 de juny de 1917 a Mazaleón (Terol). Va entrar al Seminari Marista de Vic l'any 1928; en 1934 emet els primers vots. Destacava per ser fidel, complidor i alegre i també molt vàlid com a formador. Per això, el setembre de 1935 és destinat com a professor al Seminari Marista de Vic, el seu primer i únic destí. Arrestat juntament amb un altre germà marista, foren afusellats per milicians a la Palma de Cervelló el dia 1 d'agost de 1936.

Educar la voluntat | Josep Maria Rovira Marsal

Els actes pròpiament humans, racionals i lliures, provenen de la conjunció de la intel·ligència i la voluntat. La primera ens fa saber el que hem de fer. La segona ens ho fa fer, perquè ens dóna l'empenta i la força per a fer-ho: ens fa voler fer-ho.

Un exemple simple pot servir per a esclarir-ho. A les set del matí, quan sona el despertador, sabem que ens hem de llevar. Ens ho diu la intel·ligència. Però també sabem que no n'hi ha prou. Necessitem quelcom més. Necessitem una força que ens faci aixecar: la voluntat. Sense ella seria inútil la claredat d'idees de la intel·ligència.

L'educació de la voluntat és molt important i ho és des dels primers anys. Per a fer-ho, hem d'aprofitar les múltiples situacions de la vida diària. Els pares hem de tenir clar que eduquem fonamentalment en les coses petites, en els detalls del dia a dia. És on ens juguem l'educació i la felicitat dels nostres fills.

Per a educar la voluntat, hi ha dues vies d'incidència o dos grans grups d'actuacions. D'una banda, l'habitació pràctica, o sigui l'adquisició i reforç d'hàbits operatius bons (virtuts). D'una altra, l'adquisició de criteris morals, o sigui la instrucció ètica (valors). Segons les edats serà més important incidir en l'un o

l'altre d'aquests grups. De petits en el primer, de més grans en el segon.

Continuant amb l'exemple d'abans, quan sona el despertador a les set del matí i sabem que toca llevar-se, es pot fer perquè s'ha desenvolupat un cert hàbit, de tal manera que quan sona una cosa al nostre costat que fa «riiiiiing», es fa un bot a l'instant. D'això se'n diu diligència i és contrària a la peresa. Però podria ser que el que ens mogui a fer-ho sigui la conveniència moral o les raons que es tinguin en aquell moment. Probablement seran totes dues coses que es combinaran per aconseguir-ho.

Per a l'adquisició i reforç d'hàbits operatius bons és necessària una exigència en el fer. Insistent repetidament i exigint. Es tracta de, mitjançant la repetició d'actes, adquirir una sèrie d'hàbits que portaran de forma quasi espontània a fer les coses bé. Però no n'hi hauria prou si ens quedéssim només amb això. Podríem educar tan sols autòmats amb una rutina sense sentit. Perquè l'educació de la voluntat sigui completa s'ha d'incidir en l'educació ètica. S'ha d'ensenyar a voler i estimar el bé per sobre de coses com el plaer, el poder, la comoditat i l'èxit, que no són més que els seus reduccionismes. Ambdós tipus d'actuacions seran necessaris. El segon donarà sentit al primer, i el primer farà possible el segon, encara que sovint es confondran entre ells.

8

full

Documentals | Jo crec

Recentment es va estrenar el documental *Jo crec*. Dirigit per Vicenç Vila i amb la responsabilitat fotogràfica de Gemma Blas, va resultar finalista, entre unes dues mil produccions, en el darrer Festival de Cinema Catòlic de Grenoble. És produït per Global3DSolutions, de Terrassa. Aquest documental presenta una sèrie de testimoniatges de persones del nostre país (entre elles, algunes dels bisbats de Vic i de Solsona) sobre la fe cristiana. Tot està resolt amb un bon ritme i amb precioses fotografies. Però encara és més important el fet que ajuda a reflexionar sobre la creença religiosa, amb el valor afegit d'escaure's, la seva aparició, en ple Any de la Fe. La versió catalana del documental ja és disponible en DVD i aviat ho serà la versió castellana. Es pot trobar en llibreries especialitzades en temàtica religiosa o bé a través de la pàgina web www.jocrec.net.

full diocesà | Solsona i Vic

DIRECTORS:
VIC: Xavier Bisbal
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09
Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatssolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.
REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC
ADMINISTRACIÓ:
Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 93 886 15 55 / Fax 93 88919 09
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60